

[Drachmann.]

gelse her i Rigsdagen, saaledes at vi har faaet det store Rigsdagsudvalg, vi har ønsket, med Beføjelse til at tage alle disse Opgaver op, som netop er nævnt i det ærede Medlem Hr. Staunings Forslag. Derfor forstaar jeg ikke, at man fra Forslagsstillerens Side har opretholdt Forslaget og ført det frem til Afstemning eller ønsket det frem til Afstemning her i Dag; thi da det dog er ganske givet, som det ogsaa er fremhævet fra anden Side, at har vi vedtaget at nedsætte et Rigsdagsudvalg med faste Rammer og videregaaende Beføjelser, er det jo helt hen i det blaa nu at nedsætte et særligt Folketingsudvalg, saa vi faar to Udvalg om væsentligt samme Emne. Vi fra vor Side ønsker at begrænse os til det ene Udvalg, som allerede er en Kendsgerning. Jeg skal derfor ikke opholde mig nærmere ved den Sag, men blot sige, at vi fra vor Side ikke kan medvirke til, at denne Beslutning vedtages i dette Ting.

Denne Sag har jo givet Anledning til en fornyet erhvervspolitisk Debat. Jeg synes oprigtig talt, vi har haft saa mange i den senere Tid, at vi har haft nok af Debatter. Jeg synes ogsaa, jeg vil appellere til det ærede Medlem Hr. Staunings egen Paavisning af, at Diskussioner og Diskussionsklubber ikke er det, der trænges til mere, og derfor skal jeg for mit Vedkommende afholde mig fra principielle Betragtninger, saa meget mere som mit Partis Synspunkter med Hensyn til denne Sag jo er tilstrækkelig kendt. Sagen har imidlertid givet Anledning til to store Taler, to *lange* Taler i hvert Fald, her i Dag, en fra det ærede Medlem Hr. Staunings Side og en fra den højtærede Statsministers Side. Man kunde om den første sige, at det var den næsten eneste Tale fra den Side, og om den anden, at det var den absolut eneste Tale. Vi har ikke fra konservativ Side disse Clichétaler færdige. I Stedet for dette Enten-Eller, som man hører fra de to respektive Sider, stiller vi med et Baade-Og, og den Politik, der repræsenterer dette, har vi ført frem ofte nok i denne Sal, og nys har vi givet dette høje Ting Lejlighed til at tage Stilling til et positivt Forslag — ikke til et Forslag om en Diskussion i et Folketingsudvalg, der sagligt vistnok vil bringe meget lidt ud af det i den Form, det er givet her —, men til et virkelig positivt Forslag,

der, som alle sagkyndige erkendte, indeholdt de eneste positive Midler til at afhjælpe Erhvervskrisen. Den Gang Folketinget stemte imod dette — det blev stemt ned med lige stærk Tilslutning baade fra Venstre og fra Socialdemokratiet —, var Stillingen taget til det; jeg beklager det vedblivende endnu i Dag. Men dermed er Sagen afgjort for vort Vedkommende, vi har gjort vor Indsats, vi har vist Vejen, men den er ikke blevet fulgt. Nu maa vi for den videre Udvikling holde paa det Lovforslag, der er vedtaget ved anden Behandling her i Dag. Jeg tror, som sagt, vi vil kunne komme frem ad den Vej; men det, der er foreslaaet fra det ærede Medlem Hr. Staunings Side, kan vi ikke anbefale at tiltræde.

Dahlgaard: Den Tanke at tage en Række af de Spørgsmaal, der er nævnt i det ærede Medlem Hr. Staunings Forslag, op til en samlet Behandling med det Formaal at skabe en samlet Overvejelse af disse Opgavers Løsning, er det radikale Venstre enig i, og af de Udtalelser, jeg tillod mig at fremsætte i Lørdagsmødet ved Tillægsbevillingslovforslagets tredje Behandling, fremgik det, at vi ikke ser med mindre Bekymring paa den nuværende Erhvervstilstand her i Landet end det ærede Medlem og hans Parti. Jeg skal dog hertil straks føje, at vi har den Opfattelse, at store Resultater ikke kan ventes, medmindre Regeringen til en vis Grad er villig til at gaa ind i et Samarbejde med Rigsdagen derom. En saadan samlet Behandling har den nuværende Regering imidlertid hidtil i det store og hele været en Hindring for; og man har vel Lov hertil at føje, at Socialdemokratiet ikke i den sidste Maanedes Tid har været indstillet paa at ville rydde denne Hindring til Side. Det ærede Medlem Hr. Stauning brugte det meget træffende Udtryk, at han og hans Parti havde virket som Redningsvæsen overfor Ministeriet Madsen-Mygdal, og der blev endogsaa direkte fremsat den Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Stauning, at havde han og hans Parti ikke været, havde Ministeriet Madsen-Mygdal i Øjeblikket ligget i Grøften sammen med de mange Opgaver, det havde paataget sig. Man tør vel herefter til Ære for det ærede Medlem Hr. Staunings Konsekvens sige som afgjort, at det dog altsaa ikke kan være ubehageligt i Øjeblik-